

Guy Maalsté

Het Licht van Maan

De negen evangeliën van Guy

Moonlight Publishing
Nederland

Met speciale dank aan Pap, Petra, Noélie en Joost

Copyright ©	Guy Maalsté 2020
Redactie	Guy Maalsté
Vormgeving	Guy Maalsté
Omslagontwerp	Guy Maalsté
Omslagfoto	Guy Maalsté

Kijk voor meer info op www.guymaalste.nl of
www.hetlichtvanmaan.nl

Twitter [@hetlichtvanmaan](https://twitter.com/hetlichtvanmaan)
[@guymaalste](https://twitter.com/guymaalste)

ISBN 978-94-6406-024-9

*Ik leefde lang in leegte, maar werd vervuld door mijn bestaan.
Nu de leegte is gevuld, kan ik eindelijk verdergaan.*

Het boek dat ik voor mezelf schreef, is daarom nu aan jou gericht.

INHOUD

Proloog	Beste lezer	9
	En dan eerst nog even dit	25
	1. De Monade	29
	2. Dualiteit	57
	3. De Triade	90
	4. Vierheid	120
	5. Leven	149
	6. Perfectie	185
Tussenstop	Iets van het hart	232
	7. De Zeven Zusters	244
	8. Evolutie & Verlossing	304
	9. De Negende Realiteit	355
	0. Nul	409
Epiloog	Een kleine toegift	434
	Slotwoord	442

Proloog

BESTE LEZER

Het voelt bijzonder, onwerkelijk zelfs, dat de last op m'n schouders zó is afgenomen, dat ik eindelijk aan het schrijven van mijn boek kan beginnen. In gedachten heb ik mijn levensverhaal al tientallen keren opgetekend en om eerlijk te zijn is dit ook niet de allereerste poging om het daadwerkelijk aan het papier toe te vertrouwen. Het wilde tot voor kort om moverende redenen alleen nog niet zo lukken...

Het idee voor het schrijven van een boek ontstond, nadat ik eind 1999 een poos in het Canadese Montréal verbleef en tijdens een rit in een emotionele rollercoaster, die amper een week duurde, begon te schrijven. Het werd een, zo vond ik destijds, tof verhaal. Al was het eigenlijk niet veel meer dan een enigszins chaotisch en met zelfmedelijden doordrenkt dagboek van een hardnekkig romantische, wanhopige, diep gekwetste jongvolwassene die elk contact met de dagelijkse realiteit verloren had. Desalniettemin zeer interessant voor wie het belijft.

Joost, mijn beste vriend, is de enige buitenstaander die het circa twintig pagina's tellende epistel ooit onder ogen kreeg en vond het, zo herinner ik me nog levendig, 'helemaal te gek!'. Het was dan ook diezelfde Joost die het balletje opgooide om er een boek van te maken. Inmiddels is het 2017, heb ik jaren als journalist, redacteur en copywriter gewerkt en in die hoedanigheid aardig wat vierkante meters tekst in mekaar geknutseld, maar ligt m'n boek er op moment van schrijven nog steeds niet. Het idee voor het creëren van een boek - en daarmee

dus ook voor het delen van mijn verhaal - hield mij tussen 1999 en nu echter onafgebroken in haar greep en dat had uiteraard zo z'n redenen.

Destijds, na mijn avonturen in Canada, kon ik niet bevroeden dat mijn boek over iets anders zou gaan dan die voor mij ooit zo dramatische 'week van de wanhoop'. Ik besepte namelijk nog geenszins wat er daadwerkelijk met mij en met het leven dat ik leidde aan de hand was. Het leven waaraan ik gewend was geraakt en dat voor mij altijd zo 'gewoontjes' ofwel volkomen normaal leek.

Mijn tijd in Canada was, zo weet ik nu, een bijzonder belangrijk centraal punt in mijn leven. Het was een kruispunt, keerpunt en tegelijkertijd een 'point of no return' waar mijn levensloop me naartoe had geleid. Ik arriveerde er als passagier van een voertuig dat door een ander werd bestuurd en na mijn tijd in het waanzinnig mooie Montréal nam ik de afslag richting het vervolg van mijn leven, maar ditmaal als de bijrijder van een vehikel waarvan de bestuurder kort daarvoor het voertuig had verlaten. Je zou dus kunnen stellen dat ik volledig stuurloos op mijn toekomst afkoerste, waardoor mijn leven leek voorbestemd als wrak te eindigen. Waar dat zoal toe leidde, lees je in dit boek.

De ervaringen aan de overkant van de oceaan zijn inmiddels echter niet langer de belangrijkste drijfveer voor het aan het papier toevertrouwen van mijn verhaal, maar zoals het een centraal punt in mijn leven was, is het nu tevens - en geheel terecht - een centraal punt in dit werk. Het is namelijk nog steeds de inspiratiebron en was zelfs de bepalende factor voor het ontstaan van de titel: 'Het Licht van Maan'.

De voornaamste reden om niet éérder aan dit boek te beginnen, lag verscholen in het feit dat ik nog dermate door mijn verleden en heden gehinderd werd dat ik de confrontatie met het geschreven woord simpelweg niet aankon. Mijn pijn moest dan ook vooral onaangeroerd blijven, omdat ik het aan mijn water

voelde dat het opentrekken van de spreekwoordelijke beerput een kettingreactie op gang zou brengen, waarvan ik de gevolgen niet kon overzien en dat schrikte mij af en maakte me bang. Het gegeven dat ik hiermee de toekomst 'on hold' zette en zelfs voor me uitschoof, nam ik daarom maar op de koop toe. Echter, juist de confrontatie met mijn gevoel hoort centraal te staan in dit verhaal en daarom is het misschien ook wel logisch dat het er al die tijd, ondanks de wens, niet van kwam. Ik was gewoon nog niet zover. Daarnaast moest deze pil zichzelf wellicht nog vullen. Als je begrijpt wat ik bedoel.

Na jaren van nadenken over en als gevolg daarvan worstelen met dat ooit zo toffe verhaal concludeer ik dan ook dat de smeüige geschiedenis die de bodem van mijn boek moest worden inderdaad nog niet compleet was. Inmiddels is het gelukkig wél voldoende gerijpt en is er tevens niets meer dat mij nog tegenhoudt.

Ik deed de voorbije jaren natuurlijk zo nu en dan pogingen om 'my Canadian mindfuck' op te tekenen en in een of ander jasje te steken, maar dat draaide doorgaans op niets uit. Het boek dat mijn eerste boek had kunnen zijn is desalniettemin voor ongeveer de helft af, maar zal nooit worden voltooid en wel om de doodeenvoudige reden dat prioriteiten nou eenmaal kunnen veranderen en daarvan is in dit geval sprake. Dat neemt echter niet weg dat mijn daadwerkelijk eerste boek, dit boek dus, alleen mag en kan gaan over hoe mijn leven tot nu toe is verlopen en tot welke inzichten dat heeft geleid.

De confrontatie met mezelf, de maatschappij en het leven an sich kan ik op moment van schrijven sinds enkele dagen enigszins aan. Zó vers ligt deze doorbraak dus in mijn geheugen. Stel je daar echter niet teveel van voor, want het is slechts het begin. Het échte werk moet nog komen. Tussen mijn tijd in Canada en het heden in is namelijk ontzettend veel gebeurd. Zelfs zóveel, dat ik het overzicht over mijn bestaan grotendeels

ben kwijtgeraakt, waardoor ik de vraag der vragen die mij inmiddels al meer dan zeventien jaar bezighoudt als vanzelfsprekend maar moeilijk kan beantwoorden, namelijk: waarmee moet ik mijn boek in godsnaam beginnen? Het ging de afgelopen 41 jaar namelijk zo ontstellend vaak mis dat de keuze echt reuze is. Bovendien is mijn levenspad tot op heden behoorlijk hobbelig geweest, waardoor de momenten die als mijlpalen de boeken in hadden kunnen gaan, steevast werden omgevormd tot negatieve en soms zelfs traumatische ervaringen. Zo verwerd elke mijlpaal tot negatief keerpunt en daarmee tevens tot een rigoreuze stap richting een kille en ogenschijnlijk oneindige diepte...

Als je het leven voorstelt als een diepe oceaan is het volkomen helder dat het van belang is dat je het hoofd boven water houdt. Anders verdrink je. Iemand die in het leven kopje ondergaat, kan daarentegen nog steeds ademen. Een oceaan is echter diep en dat maakt dat verdrinken - of zinken - heel lang kan duren. Zeker als je alsmaar en tegen beter weten in blijft proberen terug te zwemmen naar de oppervlakte. Mij lukte dat uiteindelijk niet, waardoor ik in apathische toestand afdaalde in de kilte.

Ik kan je verzekeren dat zinken traumatisch is. Je zweeft namelijk in een soort van vrije ruimte en hebt niets of niemand meer om je aan vast te klampen, hoe graag je dat ook zou willen. Onder water is er niemand die je hoort en hoe dieper je zinkt des te donkerder het wordt, dus uiteindelijk is er ook niemand meer die je nog ziet.

En dan raak je zomaar ineens die o zo gevreesde bodem waarvoor je al die jaren krampachtig op de vlucht bent geweest. Na jarenlang machteloos te hebben rond gesparteld tussen bodem en branding tijdens het proces van zinken en verdrinken, was het voor mij echter een verademing om de bodem te raken en eindelijk vaste grond onder m'n voeten te voelen. De bodem